

taget ville gaa ind paa denne Sag, maa vi først have at vide, om vi ogsaa have Mandskab til at udføre denne Krigsordning med, som her ligger antydet og som tænkes forfat udviklet. Vi have hørt Tale om et Tal alene til Københavns Forsvar, som lyder paa 44,000 Mand. Man vil naturligvis sige: Foreløbig er 10, 12 eller maaske lige saa mange Tusinder, som man anvender Millioner af Kroner, tilstrækkeligt, men jeg tillader mig dog at antage, at det vil fødre en saa overordentlig væsentlig Del af den Hærstyrke, som vi efter vort Folketal mene at kunne raade over, at jeg ikke veed, hvorledes det saa vil blive muligt for den høitærede Krigsbestyrelse under alvorlige Forhold at have Mandskab tilovers til anden Viktsomhed i Forsvarsvesenets Tjeneste. Men selv om man havde dette Mandskab, hvor kunde man da være sikker paa, at man i den Tid, man antager at kunne faae til at forberede sig under saadanne Forhold, vilde kunne faae dem til Stede paa deres Plads. Det forekommer mig, at der er saa megen Sandfærlighed for, at noget Saadant ikke vil kunne lade sig gjøre, naar man tænker sig en pludselig Landgang og derefter en Indspærring af København, at der blot fra denne Side kan reise sig en Mængde Betæneligheder mod dette Foretagende, og skulde der gaa saa lang Tid hen, og kunde man faae en saa lang Forberedelsestid, at man var i Stand til at samle sine Folk fra de forskjellige Landsdele og faae dem anvendte her, inden man endnu behøver at frygte for Tjenden, er jeg tilbøjelig til at tro, at man da har givet Europas Samvittighed den fornødne Tid til at vaagne, hvis Europa har i Sinde at yde Danmark den fornødne Hjælp i Faren, og det er jo dog det, man siger, at Københavns Befæstning til Syvende og Sidst egentlig skal være et Middel til. Vi skulle ikke tage denne Befæstning paa det Vilkaar, at vi skulle tro, at saa var København uindtagelig, det indrømme jo Alle, men vi skulle tage det blot under den Forhaabning eller sikre Forventning, hører man sige, at saa kan København holde sig et Par Uger, eller 3, indtil Samvittigheden vækkes hos de øvrige Nationer. Men jeg siger, hvis vi faae de fornødne Forberedelser gjorte, det fornødne Mandskab paa sin Plads, blandt Andet ud paa Kysterne, — vi lade vel ikke Tjenden gaa i Land uden Sverdsflag, — saa kunne vi haabe paa, at der har været Tid til at kalde efterrykkelig paa Hjælpen, men faae vi ikke truffet disse Forberedelser, vil Tjenden være naaet til København, og Forterne tagne, inden man endnu har faaet Mandskab til Stede. Men i Realiteten nærer jeg altsaa store Betæneligheder ogsaa med Hensyn til den rette Anvendelse af de Midler, vi ville bevilge til den ordinære og den extraordinære Fremme af vort Forsvar efter det Forslag, som her foreligger. Dernæst er det min bestemte Paastand, at Fordringen i finantiel Henseende er aldeles overdreven. Men for det Tredie

vil jeg sige, at selv om den høie Regjering har Ret i, at vor finansielle Tilstand nu er saaledes, at den vil kunne give cirka 6 Millioner Kroner om Aaret til Forsvarsvesenets extraordinære Udvidning, og selv om den høie Regjering kunde borge os for — hvad den ikke kan — at de følgende 9 Aar ville vise et lignende Overflud og en lignende heldig Stilling, saa vil det desuagtet, siger jeg, være uretfærdigt imod Skatteborgerne at tage disse Penge til denne Brug paa denne Maade. Thi de Rilder, hvorfra vi hente vore Skatter, flyde ikke i Overensstemmelse med Skatteevnen omkring i Landet; de ere anlagte saaledes, at Pengene komme ind paa en ubillig, for ikke at sige uretfærdig Maade. Her kommer vi til de store Spørgsmaal om Forholdet imellem den nuværende Besætning navnlig de indirekte Skatter og en ny direkte Skat. Vi have hørt en Udsvilling fra den erede Finantsminister om dette Spørgsmaal. Det er anerkendelsesværdigt, at et saadant Studium gjøres, men uagtet den erede Finantsminister har naaet til et vist modent Resultat af sine Overvejelser, tillader jeg mig at betovle, at han ved en nyere speciel Begrundelse af de Tal, han gav os, vil kunne finde Samstemning i dette Thing, navnlig hos dem, der have besattet sig mest med Studiet og Overveielser af disse Forhold. Man kan saa længe og saa tidt man vil paastaa, at de indirekte Skatter ikke fortrinnsvis hvile paa dem, der have Mindst, man faar ikke Mange af os til at fæste Tid til denne Betragtning. Men mener man nu imidlertid virkelig, at de indirekte Skatter ikke træffe Skatteevnen paa uretfærdig Maade, saa er man dog enig med os i dette, at det er Skatteevnen, der bør være den bestemmende Norm for Skatteydelsen, og saa forekommer det mig, at der ikke kan frenstaffes nogen væsentlig Grund imod, at vi nedsætte en Del af den ene Skat for at tage en Hjælpekats, der jo ligeledes vil komme til at hvile paa Skatteevnen. Jeg tillader mig at tro, at naar den nuværende Skattelovgivning tillader, at rige Mænd, der lede af deres Midler, kunne være saaledes stillede — og mange af dem ere det —, at de ikke komme til at svare mere i Afgift end fattige Familier ved deres Forbrug, fordi der ingen direkte Skat hviler paa Formuen — jeg siger, at, naar dette er Resultatet af vor nuværende Skattelovgivning, kan man aldrig komme til at paastaa, at der ikke er et Gul der, som bør fylbes. Nu ere vi ikke af den Overbevisning — skjøndt det utvivlsomt rent principielt taget vilde være det Korrekte — at vi vilde stæffe alle de indirekte Skatter bort og kun have en direkte Skat paa Formue og Indtægt, thi hvor principielt rigtigt det end kunde være, vilde det være en saa voldsom Bevægelse paa dette Omraade, at Gjenneførelsen deraf i alt Fald paa een Gang — selv om Noget vilde opstille det som et Ideal, der burde efterstræbes — efter min Opfattelse paa ingen Maade kunde være anbefalelig. Der er